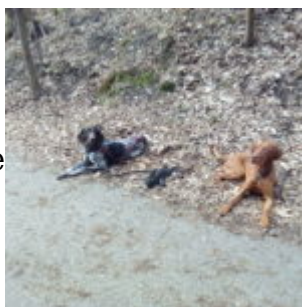

V tento slavný den jsme se rozhodli pro oslavu výletem. Proč je dnešní den slavnej? Si počkejte, dozvíte se to časem :-p. Ono nám taky ostatně nic jinýho nezbyvá, než razit na výlety. Když chceme, aby ti dva hárající nebožáci, dostali možnost jak vypustit ventil. Volba padla na výlet do Poteplí. Hledali jsme něco, kde nebude moc lidí a kde narazíme na hospodu. Navíc na hospodu, kde mají rádi psy. A tady je rádi mají, to vím na doporučení mého kolegy. Hajtra flekatá hárající byla umístěna do kufru. Nebožáček Rumíček se přesunul ku sedadlu spolujezdce. Tedy na místo velitele vozu, jak pravil páník. Zaparkovali jsme v Nouzově, který býval naším cílem v dobách, kdy tam fungovala prima hospůdka U Spalů. A vyrazili. Doslova. Talířová vyrazila směrem ku plotu, kde poblařoval pes. Je to holka srdnatá - nebo spíš nad ničím nepřemýšlející- a do všeho jde po hlavě. Hlídač byl jejím nástupem zaskočen a docentka si vymohla kontakt. A pak už se mohlo vyrazit do lesů. Rumíček si hopikal prostorem, zatímco Talířová to šněrovala sem a tam, až muselo dojít trochu na usměrnění jejího temperamentu. Následně docela hezky prošla na vodítku civilizací, kdy na konci zas předvedla ten svůj propadák do kamsi a já už si říkala, že to bude dneska zasejc na pytel. Což by nebylo moc překvapivý, když hárá a navíc v pátek s ní byla domluva na kulový. Ale ne, přepnutím na stopovačku se hodila do prímovýho módu a tak jsme jsme si to valili lesem. Za potůčkem byla ohrada s koňmi a tak jsme měli příležitost k

takový malý tréninkový vložce , taky cyklisti nás míjeli a Talinka vydržela

být za hezky sedící psici. Rumíček si pádil prostorem a to, že Talířová hárá, neřešil. Doteď vlastně venku její háraní neřeší a doufám, že mu to vydrží. Když překročíme práh domu, bytu je to ovšem jiná. Je fajn, že venku vypne a odpočine si od toho. Šli jsme podél potoka, tak si Talířka musel jít svlažit pupek. Několikrát hezky zareagovala na volání "Seš dalekooo!", které značí, že se pes má přiblížit někam na dosah. Bude supr, když se tohle naučí, vůbec nevím, jak to dělám, jak to psy učím, ale všichni na to hezky reagovali. Je to takový volný povel, který psa nenutí se někam dostavovat /ale může, když se dostaví, vydělá na tom □ /, stačí, když se zastaví a nepokračuje dál dokud nedostane povolení. V podstatě moc hezky vnímala, když ji člověk volal, krásně šla po silnici.

Jen v tý hospodě, to bylo trošku s cirkusem. Zůstali jsme sedět venku, ale i tak, byla ne jak pytel blech, ale jako plnej vagon blech. Vydržet chvilku v klidu bylo nad její možnosti. Jakýkoliv pohyb - ať už šel někdo z nás pryč, či ke stolu, nedejbože, když paní hospodská nesla jídlo, se rovnalo tanci svatýho Vítečka. Doladíme časem. Když jsme vyrazili od hospody k autu, tak od půlky cesty šla lesem "navolno" - tedy se stokou courající se po zemi. Udělala mi radost, když jsem jí nabídla, že na pasece budeme hrát "Ťapinky" mezi dvěma pařezama. Věc v počátcích zcela nemyslitelná. Vzala by čáru, neměla by zájem, letěla by si čuchat. Teď byla stopka prostě na zemi, ona tam byla se mnou a podle pokynů hopíkala mezi pařezy!! Jooooo!! Talinka byla mega!! A taky byla mega, když jsme v lese uviděli krmelec. Vzala jsem si stopku do ruky a šly jsme tam, nechala jsem ji počuchat a přivolala jí! Skvělý, přišla hned z první. Taky dobře reagovala u kaliště. Myslím, že kdyby jí tam nelákaly naházený rohlíky, byla by ještě vzorovanější. Když jsme v lese potkali paní s takovým malinkatým smetáčkem, resp. smetáčkovou, protože to byla fenka, byla Talírka taky moc vzorovaná. Kdo ofšem nebyl vůbec vzorovanej..... byl páníček. Neb při míjení hlásil hezky dopředu, že Talinka hárá-kdyby měla paní pejska. Paní odpověděla, že má fenku, a hodnou. Páníček kontroval tím, že my máme taky hodnou fenku, pejsek že je taky hodnej, a tahleta - ukázal na mě!!!.- tak, tak je taky hodná!!! Nezabili byste ho?? (Nezabili, páč pak byste na tu flekatou zvostali sami a to by bylo neštěstí! A to von moc dobře ví, tak toho zneužívá!!). Ale asi to je tak nějak obecný jev, že ty chlapi jsou takhle drzí, neb paní, když jsem si postěžovala, jakej já sem chudáky, pravila, že u nich doma je to stejný. Pak jsme si všichni hráli na cestě s balonkama. xx Což je taky malý sasrak, že Talinka je schopná si uprostřed lesa hrát s balonkem. Není to, pravda, taková vášeň, jako u Štajníka, který z žužlobalonku nespustí oči, aleee, když jí ho schováte do pařezu a pošlete ji hledat, tak jí to ba a balonek najde!!!! To jsou věci, který mi dělaj velkou radost, protože je to o spolupráci a je vidět, že se učí spolupracovat. A že to pro ni v tom lese je sakra těžký! A Rumíček si navíc jeden balonek našel za plotem. Byl tam chudera takovej opuštěnej a jemu ho bylo líto a moc

ho potřeboval:

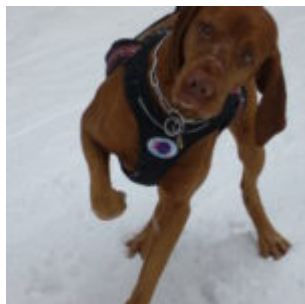

Jsem moc ráda, že Rumíček, je tak poslušnej a hodnej,

jak je, protože nám to celý hrozně usnadňuje. A taky páníček je hodnej /a poslušnej :-p /

11. 3. 2017 Sobotní procházka do Poteplí

protože ve chvílích, kdy si беру Talinku, abych ji něco naučila, se naplno věnuje jemu. Bojují spolu, házejí balonek a kopou balonek. A Rumíček dneska prvně na cestě vyseknul Ešusí postoj, když čekal na kopnutí balonku. Vzor Ešusího postoje vypadá takto - pes je do zatáčky, naklápí se, aby nepromeškal jediný pohyb nohy, která se chystá čutnout.

Nejde o běžné vystavování, tato poloha do zatáčky je vyhrazena pouze pro balonky :-).

No a teď po výletě tu oba leží chrápou každý na svém pelíšku. Pod dozorem pochopitelně, protože dnes je to šestnáctý den, kdy Talinka hárá. Je to první z kritických dní - přestala barvit a taky vypadá, že už jí zájem psů není proti srsti. Takže jsme ve střehu, ale zatím to ještě jde tak, že je máme pohromadě. Je to i díky tomu, že Štajn je opravdu poslušný, je zvyklý se mezi háravkama pohybovat a tak zatím stačí ho prostě odředit na pelíšek.

Joo a proč je dneska ten slavný den? Kdo to ví??? Ví to každá správná depešák. :-p